

La tria per Andreu Loncà

FASCINANT

La protagonista és una dona de 14 anys, tapada fins al coll, embarretada en un barret masculí: una mena de dona que venja el pare mort, que enraona prou bé. Podia passar per ser una bona novel·la juvenil si no fos que la duresa de la mort hi treu el cap a cada escena. La primera nit, la noieta dorm entre tres morts i el cadàver de son pare; després, dorm amb una padrina roncadora: és pitjor la padrina: no deixa aclucar l'ull. Tot el relat està sembrat de morts (ben bé una dotzena llarga, o més, ben arrencatets els uns amb els altres). És un film en què els morts per violència d'armes —penjats, trotejats, acotellats— són gentada.

L'agutzil, magníficament interpretat per Jeff Bridges, és el mascle vell que sap de tot, guenyó. A vegades, és un borratxo impenitent i intermitent que creu que el millor del món és saber posar les bales on poses l'ull. La punteria esdevé una metàfora perfecta del que som els

humans: donem importància desproporcionada a allò que sentim com a més important: després veiem que allò només ens val per salvar-nos la pell. Això també val per la gramàtica, el periodisme o l'economia.

La història passa en un regne curiosament amb lleis distintes: el no-país, la terra salvatge, la nació dels indis... Aquest no-país és el lloc on es pot viure i morir simplement, com un rapinyaire, com una fera, com un ocellot, com un conill, com una rabosa... perquè no hi ha lleis ni escoles. Ni esglésies. Ni cementiris.

Els morts no s'hi enterren: la terra és massa dura, a l'hivern: "Si haguessin volgut ser enterrats, que s'haguessin mort a l'estiu", diu l'agutzil, rient.

Aquesta nació, dellà del riu, és fascinant: s'hi viatja per no retornar-ne. És el regne de la mort: ella en retorna, de nit, després de rebentar un cavall negre preciós i després que l'agutzil, també mig rebentat, la dugui en braços fins al primer llum de casa habitada. La protagonista,

CINEMA.

Títol: "Valor de ley"

Direcció: Germans Cohen

ara vint-i-cinc anys més tard, no es casa mai: soltera vestida de negre, perd un braç en aquell viatge juvenil al regne de les tenebres i en torna aflamada per la bafarada de la mort: mai no és la mateixa.

En una acceleració brillant, la veiem vetllant la làpida de l'agutzil mort, dient que "el temps se'ns en va de les mans", entre panorames brillants. Simplement brillant.